

Излази три
пут у месецу
на 1 табаку.
Претплата се
шаље напред
уредиштву
Неплаћена
писа од не-
редовних до-
писника не-
примају се.

За све српске
крајеве стаје
на годину
60 гр. или
6 фор. на по
године 30 гр.
или 3 фор.
на три мес.
15 гр. или
1. фор. и 50
новчића.

ПАСТИР

ЛИСТ ЗА НАУКУ И КЊИЖЕВНОСТ ДУХОВНОГ САДРЖАЈА.

ИЗДАЈЕ И УРЕЂУЈЕ РЕКТОР БОГОСЛОВИЈЕ ПРОТА Никола Поповић.

САДРЖАЈ: — Слово на Спасовдан. — Катихизација. — Црте из живота св. ап. Павла. —
Јавна благодарност.

СЛОВО

на Спасов дан*).

Господи, возлюбихъ благомъије домы
твоего, и мѣсто селенїа славы твоеа.

Данашњи празникъ вазнесења Христова и слава овога храма светого, удвојавају нам свечаност овога дана. С једне стране светкујемо славу храма божијег, кога је побожно урђе Творцу небескоме од камена подигло; а с друге стране славимо коначну победу вечнога добра над ништавилом злобе и покварености — славимо вазнесење Христово.

Но слава храма каменого времена је као што је и камен од кога је начињен времени, а слава храма духовног — победа добра — вечна је, као што је вечан извор његов — Творац. —

Оваква дакле слава неосетно нас наводи на помисао да поред вештаственога храма треба да нам још боље сјаи храм душе наше — наша савест. — Јер какву корист доноси светла одећа болноме телу? Шта вреди ладовина и

*) Говорено данас у вазнесењској цркви Јаковом Павловићем, свештеником и професором богословије.

сіаіност богатога здања кад и у таквој одећи и у таквоме здању — болно тело и измучена душа лека и одмора неналазе?

Научени науком хришћанском ми смо убеђени да је човек најмилије чедо творчеве доброте. Па зашто ипак човек по негда пати у свету? Зашто му дани краткога живота по некад загорчају?

На ова питања добијемо један одговор: зато, што се догађа да људи непазе на себе и околину своју те с тога добијају тавне појмове и о себи и о свету. Па одтуд није ни чудо што се по кадкад јављају неодољиве препоне, и што по неки малакше под теретом свога бремена те му дани краткога живота загорчају.

Међутим и по одредби Божијој, и по склопу своје природе, човек је одређен да живи с пуном моћи свеснога живота у кругу људскоме. А да је моћ човекова, кад је с правом коришћу употреби велика, види се из речи апостола Павла, који каже: „да је Творац чокћка створио саобразнимиз быти образџ сына својега“ (рим. VIII. 29) — т. ј. обдарио нас је свима врлинама душе и срца тако, да кад би сваки од нас с правом коришћу употребљавао моћ ума и срца свога био би заиста тако светао да би у пуном смислу заслуживао да се *силом Бога свога назове*.

Погледајмо само на корисне изналаске ума човечанског? С каквом брзином, с каквом непобедљивом моћи узвишава се он над свима препонама! Непобедна моћ ума његова просеца страшне вале усколебана мора, рије утробу земље и у најскривенијим кутовима земље уме наћи богатства која је Творац њему одредио да их ужива. Како је бистар, како је племенит појам о човеку, што је кадар био да умом својим створи толика узвишена творења књижевности и да на просветном пољу развије толика дивна и красна знања за свесни живот свој! — Ал у моћи срца човекова још се јаче огледа доброта Творчева. Погледајмо каква племенита осећања покрећу подашну руку имућнога кад помаже сиро-

маху сабрату своме?! Шта покреће њезну мајку на даноноћно лебдење око чеда свога, шта јој крепи малаксале силе њене?! Запитајмо себе — саме — шта нам вреди живот наш без доброга друга — без свесних људи? И уверићемо се да је заиста Творац створио човека да у друштву људском живи па му је зато и дао толико моћи ума и срца да је кадар потпуно и свесно извршити позив свој. Па зато с пуним поносом може стати упоред са свим створом божијим и рећи: ја сам венац створа божијега, ја сам најбоље чедо његове доброте — мудрости његове.

А да заиста будемо венац створа божијега, да будемо прави синови свести његове треба нам не само знати то већ и заслуживати животом својим, непрекидно стремећи се у врлинама к вечноме добру — Творцу своме.

Кад су ученици Христови, изненађени вазнесењем његовим, у чуђењу застали ангел господњег опомену их речма: „мужјег глаголейстии что стоите зраще на небо?“ Тренутан застанак њихов који беше веома природан изазва опомену да треба продужити рад. А колико се пута нама дешава да застанемо у животу нашем особито ако нисмо на правој путу? Но ово застаивање у животу различито је: неко целога живота свога жуди за сенком славе, упиње се из свију сила својих, па кад већ хоће руком да дохвати цел живота свога, нађе се когод вештији од њега па му укради. И он застане, застане тако, како даље поћи не може јер силе његове није покретало племенито осећање, а саможивост његова сломљена је и он мора у очајање да падне. —

А племенит — свестан — човек, неистичући се са својим врлинама, тежи само затим, да у животу своме заслужи име поштенога човека, врла грађанина и доброга оца. Поједине препоне што га у животу сналазе, само га јаче подстичу да с већом снагом тежи к својој цели. На овај начин заслужено добро име, остаје вечно, јер је стечено по образџу сына Божијег — појавило се као следство племенитих осећања и делања.

Други опет целога живота дута у свету као у туђој кући. Друштвено стање непоимљиво му је. Ток природних ствари овога живота неповољан му је. Жеље су му пренагљене: он жуди за савршеним необзирући се на постепеност која је свуђе нужна где се ради са свешћу. И није чудо што се овакав на сваком кораку спотиче, што у браћи својој небраћу види и што на завршетку свега рада свога мора да малакше и падне у очајање. Изненађен је и збуњен је, јер није размислио да напредовање друштвено и појаве друштвене имају вазда свој природан ток, нити може не-природнога скока бити.

А свестан човек неуморно ради у кругу оном у који га је друштвени положај поставио. Њега неизненађују природни појави друштвени. Па и сами ванредни случајеви нису недољива препона за њега јер их изучава и тражи ма и дужега али поузданог пута којим ће доћи до мете, која му је назначена положајем његовим у друштву. И рад овакога човека у колико је свестан и непрекидан у толико је узвишен и користан и по њега и по човештво. Па зато потпуно заслужује да се назове обликз сына Божја. На основу оваквога свеснога рада сматрајући моћ врлина душе и срца човекова апостол Павле рекао је: „да је човѣкз живи храмз дѣха Божја.“ Овај дакле храм треба сваки свестан човек да уздиже Творцу у души и срцу своме. Овакав је храм вечан, јер слава његова неизумире са престанком живота нашега. Она живи у доброј успомени потомака. Она се огледа у красним следствима која истичу из поштенога и свеснога делања; она подстиче и напотоње потомке на угледање; даје хране невештима; подкрепљује малаксале; и што је најзначајније она везује сва времена у низу човечанске племенитости — а тим очито показује вечну истину да је Творчева моћ неизмерна, јер је кадра да оваквим начином веже сва времена, показујући да је једно време следство другога. Исто тако показује све-обимајућу љубав Творчеву

која је кадра да милиуне људи у једно друштво склопи; па и од читавих народа — помоћу праве просвете — створи једну разнолику но к једној мети стремећу се породицу.

Ако дакле сваки од нас вазда буде високо ценио врлину душе и срца свога и у свима делима својим племенит — поштен — начин тражио; ако на околину своју буде гледао као на браћу своју, високо ценио и потпуно поимио буде ону узвишену свету мету којој смо сви позвати и којој нас тако поуздано води патриотична — свесна влада — нашега младога кнеза; то ћемо и као грађани и као прави хришћани испунити своју високу задаћу, те ће под владом светлога потомка великих *Обреновића*, пропјевати и они свети храмови у којима се за сада само горка суза браће наше лије. Тада ће и ови камени храмови Бога нашега, бити прави израз хришћанске свести наше. Они ће се вечно орити хвалом Творчевом јер ће нам гласи наши извирати као одјек поштених душа и чистих срдаца. Зато се драга браћо, па штимо вазда о томе да истинно-племените намере свесним начином у кругу законитости и реда достизавамо. Јер овако сугласије, овака веза владе и народа јесу неодољиви бедем препонама. И овако радећи можемо са пуном савешћу и чистим срцем као прави људи и синови божји достојно своме Творцу рећи: Господи, возлюбихъ благоуспіе дѣла твоєго и мѣсто селеныя славы твоєа. Амин.

Србске Катихезе на основу синодалнога катихизиса

(Од проте Н. Беговића.)

(Продужење.)

О анђелима.

Читај даље ти Стево! — Подвуци те: „невидиме.“ Још даље читај. — Подвуци те: „анђеле“ и „душе.“

Дієцо пазите: анђели се не могу видити, они су духови. Анђела има много, једни се зову „херувими“ једни „сера-

фими“, има „аранђела.“... Анђели славе Бога на небу и чувају људе на земљи. Они имаду памет, разум и слободну вољу. Људима се јављају као лепе младић са крилима. Аранђеловдан Србљи поштују. То је било „крсно име“ србскога цара Душана. Око Христовог рођења највише се је анђела видило... Србљи реку: „Стид је наш анђеол!“ — Анђели су славили Бога кад је сунце постало. (Ово читај код Јова.) Ево иконе са анђелом.

О души.

Душа се наша не може видети, она је дух. На икони види се дјетиња глава са два крилоца. И душа има памет, разум и слободну вољу, нешто мање од анђела. — Србин рече: „Душа ће на тијесна врата излазити.“

„Немој сине, огрјешити душу:

„Боље ти је изгубити главу.“

(Обадвје ове задаће разломити на питања, после нека дјеча цијело приповједају.)

Видите дјечо! анђели су наша старија браћа, они нама помажу у сваком добру. Толико се милостиви Бог за нас стара. Особито дјечу анђели милују. Увјек чувајте ваш стид. Немојте ништа рећи ни учинити, што не ваља, јер вас анђели гледају ако и јесте сами. — Од људи можеш се сакрити; али од Бога не можеш. Лепо србска књига учи: „бој се Бога, а стиди се свога сјена!“

Узрастој дјечи све се ово може пространіе казати уз помоћ библијске повјестнице. Лепа је піесма србска како цар Душан крсно име слави. Ту піесму радо науче дјеча на памет.

О злим духовима.

Читај даље ти Бранко! — Подвуци те: „духове зле. Дјечо! ту је ријеч о „нечастивом“ — ђаволу — врагу.

Врага није Бог створио. То су били анђели, па су се погиздали — гордост. — Бог је зато њих бацио с неба. Врагови су лукави и наводе људе на зло. За то се у „оче нашу“ молимо да нас Бог избави од „лукавога.“ Малају врага црна, има дугачку репину са козним ногама... Враг узима свакојаке хаљине, само да превари чојека. — Србљи реку: „враг је — зао чојек.“

(Ово раздоби на питање толико само, да дієца познаду да зло не полијеже од Бога!)

Узрастної дієци може се више казати из Библије и из народније приповідака. Тога има много. У течају ове расправе биће приміера, само прије да познамо чојека.

О чојеку.

Читај даље ти Љубомире! — Подвуди те ријечи: „тіело од земље“ — „душу дуновењем својим.“

Пазите: тіело наше има ова својства: главу, труп, руке, ноге. То је од земље. Удуноу је Бог душу. Док је дух у нама *живи смо*. Живо тіело имаде ова чуства: очи, ува, нос, уста, јагодице. — Душа има своја својства: памет, разум, вољу. — Тіело је без духа *мртво*.

Закон Божији.

Читај даље ти Драгиша! — Подвуди те двије ријечи: „Умна твар“, — „расматрати себе и друге твари“, „хвалио и славио Творца.“

Пазите: „Ум царује а памет имаду и говеда.“ Чојек је умни створ — (разумни, словесни — крштени) *блажче* је *нијем* створ. Чојек може познавати себе и друге створове. Бог је дао чојеку свој закон у срцу. — Животиња нема тога закона.

Пазите дієцо, да вас питам: Наше тіело из чега је? —

Од земље. „Помози Бог, земљо! земљу гази“ (србска приповједка). Чиме је Бог наше тјело оживио? — Духом својим. Која својства има тјело? — Главу, труп, руке, ноге. А која чувства? — Која својства има душа? — Кад је тјело мртво? — Без духа.

Такова су дијецо, сва жива створења на земљи. Споредите кокош. Кокош има главу, труп, крила, ноге. Пиле зобље како из гнијезда изиђе. Али дијете не може само наћи хране. —

Видите ли, да је Бог одликовао чојека својим законом. Зато расте чојек у вишак, блажче иде положушице. —

Пазите: Где носимо закон Божији? — Што нам је дао Бог још у срце? — Вијеру. — Какови смо дакле створ? — Какови је створ блажче? — Кад ћемо славити Творца? — Кад познајемо себе и друге створове.

Познајте дијецо, да чојек само онда заслужије то име своје, кад се по закону божијем служи са својствама свога тјела и душе. Тјело је слуга душа, а оба двоје — душа и тјело — служе Богу на славу! За то Србин лијепо рече: „На образ смо Божији сви створени!“

Цјел чојекова.

Читај питање 13-то ти Славиша! — Подвуци: „светињу“, — „правду“, — „премудрост“, — „слободну вољу.“

Дијецо! пазите: Такови је образ божији. То су својства божија. Таковога је Бог створио чојека. Бог је најљепше одликовао чојека „слободном вољом!“ Бог је слободан! Слободни чојек имао је да се угледа у правду и премудрост божију, па да тако сачува стетињу своју, и — поврати се опет Творцу своме.

Читај даље ти Владимире! — Подвуци те ријечи: „господство над свом видимом твари.“

Дијецо! таковога је чојека учинио Бог господарем на

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

земљи. И сад можете знати да је слободном чоіеку требало највише „премудрости“ и „правде.“ А зашто? Зато: да влада правично, и све у слогу доводи, као премудри Бог циіели свої створ; па да свака ствар развија се, а с другима да се дружи и помаже іедна другу. Само ћу вам іедан приміер на то казати: Србин піева свої „Оі!“ *по саму* (solo) дивно и гласовито: „те се іела из темеља тресе“, а „с іелића грађе полиіеће.“

Па Србин и у „колу“ піева. Рече се: „Нема кола без Кокана.“

Пазите да вас питам: какови је образ божији? — Каковога је Бог створио чоіека? Чиме је Бог чоіека највише себи уподобио? — Слободном вољом. Каково је мјесто дао Бог чоіеку у свиіету? — Учинио га господарем на земљи. Како да влада? — Премудро и праведно. Кад влада чоіек праведно? — Кад сваком створу даіе да живи по своіој природи. А кад влада премудро? — Кад у слогу све приводи.

Видите діецо, то све Србин лиіепо каже: „Ум царуіе, а памет имаду и говеда.“ Чоіек је „умни створ!“ Наш Бранко Радичевић лиіепо піева: „Црногорче, царе мали!“ Црну Гору ниіесу Турци могли никада покорити. Ту је Србин сачувао своіу слободу после несретнога Косова.

(Продужиће се.)

Црте из живота св. апостола Павла.

(по виспингу).

(Продужење.)

5. И ако је млади Павле у познавању св. писма и диіалектици био веран и усрдан ученик Гамалиіла, опет зато ниіе се нимало трудио да подражава своме учитељу у кроткости и умерености, којима је се одликовао оваі знаменити учитељ у Израиљу. Напротив, од природе ватрени карактер његов и буктећи пламен младости његове, чинили су га те

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

је био ватрени борац противу свега оног, што се није подударало са правцем његовим, који је он свето чувао. Зато, кад је ђакон Стеван, испуњен вере и Духа светог, почео проповедати учење о Христу распетом, и кад су многи пајош и свештеници неки примили нову веру, у младом Павлу пробудила се љубав к својој вери, и од тога доба он је постао ватрени борац нападајућег се јудејства против новог духа, који се је тако силно јавио и радио у хришћанству. У претераности својој он није могао наћи бољег по себи занимања: него свуда проналазити приврженике овога новог учења, предавати их суду, и с највећом заузетомшћу мотрити на живот њихов. На скоро ревност његова к вери престала је ограничавати се само на Јерусалим. Са пуномоћием од Синедријона креће се он у Дамаск, да и тамо гони приврженике хришћанства. Но на путу изчекивао га је Господ, који је одавно изабрао њега за свога служитеља. Већ је била близу целъ његовог путовања, кад га је наједанпут осниала светлост с неба. Он падне на земљу, и чује глас који му каже: Савле, Савле, зашто Ме гониш? Он рекне: Ко си ти Господе? Господ му одговори: Ја сам Исус кога ти гониш. Тешко ти је ићи противу *рожња*. Он у страху и ужасу рекне: Господи! шта ми заповедаш чинити? Господ му одговори: устани и иди у варош; и рећи ће ти се шта ћеш радити. Људи пак, који су с њим били, били су као укочени, јер чују глас а никог не виде. Изненадна и одвећ јака светлост такав је утисак произвела на његов вид, да је одмах ослепио, зато су морали, они људи који су с њим били, водити га за руке. И три дана није ни видео ништа, ни јео, ни пио. Ова три дана била су муке рађања за Павла, временом прелаза од смрти у живот нови, и што је ватренији и одважнији био карактер његов, тим је с већим унутрашњим мукама наступало прерођење. Један благочестиви хришћанин у Дамаску, по имену *Ананија*, преродио је Павла крштењем и дарова му духовно и телесно здравље. Ананија

дође к њему, мете руке на њега и рекне: „Савле! Господ Исус, који ти је се јавио на путу којим си ишао, послао ме је да прозреш и да се испуниш св. Духа.“ И одма, као да је љуска спала с очију његови, он је прогледао, устао и крстио се; узевши хране подкрепио се. Ананија га одведе к осталим хришћанима што су у Дамаску, и пошто је прошло неколико дана, Павле је се оснажио, осети се да је у стању јавити се у Дамаску синагогу и посведочити садг *ону ствар*, коју је пре мало времена тако ватрено гонио. (Діеіан. апостол. 9, 1—22).

6. По вероватном рачунању, Павле обратио је се у хришћанство у 35-тој год. наше ере. Дакле у 5. год. после смрти и узнесења Христовога¹⁾, и као што гласи црквено предање 25 Јануара. Колико је Павлу година у то време било, може се означити приближно. Најбоље место за ово, јесте оно место у књизи Д. апост. 7, 58, у коме, у време смрти Стевана, Павле се назива младићем (*νεανίας*). Но погинуће св. првомученика Стевана, као мто се може држати из Діеіан. апост. 8, 1—3, 9, 1—2, било је мало раније него обраћење Павла. Но будући је се код старих *adole-scentia* обично рачунала до 30 година, то ми са основом можемо закључити, да је Павлу у време његовог обраћења било око 30 година. У послању к Филимону, које је он написао око 62. год. дакле после готово 27 год. пошто је се обратио у хришћанство, он називље себе старцем (*πρεσβύτης*). Фил. ст. 9). По овоме није невероватна с тога сведоџба, да је се апостол родио у 2-гој год. по Р. Х.²⁾.

§ 2. *Од обраћења апостола Павла, до његовог другог проповедничког путовања. 35—52. по Р. Х.*

1. У Дамаску је сада Павле пробавио само неколико дана (Д. апост. 9, 19). Потрес који је у њему произведен,

¹⁾ По точном бројању хронолога рођење Христа спада у 4-ту годину пред нашом ером

²⁾ Oratio de Petro et Paulo Chrisost, opp. ed Bened. VIII p. 10,

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

био је врло јак; потребно му је било сада спокојство, мирно усредсређење у себе самог, те да преради добивено *свише*. Појав, који му је се на путу догодио, дао је правац целом унутрашњем животу његовом; зато је он осећао потребу да се удали на неко време од светске ларме, да у тихом спокојству и беседи с Богом спреми своје срце за даља открочења. Зато је он отишао, као што сам каже у посланју к Галатима (1, 16 и др.) у Аравију, и пробавио је тамо готово три године. Ове године биле су за њега временом спремања за јаван рад; овде је он добио настављење у науци и тајнама хришћанства, и то не од човека, но од *самог Господа*, као што и каже он о себи: „ја сам примио еванђеље и научио сам се не од човека, већ открићем самога Исуса Христа“ (Гал. 1, 12. ср. Еф. 3, 3). Из Аравије он је се опет вратио у Дамаск. Но тако, као што је он овде слободно изашао са учењем о Исусу Христу, то је пробудио против себе најачу мржњу Јудеја. Они наумише да га убију, зато су и дан и ноћ чували градска врата, да им из руку неизмакне. Но другови Павлови спасли су га, спустив га у корпи кроз прозор једне куће, која је била до градске стене, те тако избегне од јудејског злоумишљаја. (Д. апост. 9, 23 и след. 2 кор. 11, 32 и др.).

2. Из Дамаска апостол Павле, *први* пут после свог обраћења, отиде у Јерусалим, ради виђења, као што сам он каже (Гал. 1, 18) са *Петром*. У Јерусалиму хришћани су се изнајпре клонили од Павла, јер су га донде знали само као гонитеља цркве Христове. Због немира војених који беху у то време у Сирији, прекинута је била свеза међу Дамаском и Јерусалимом, зато у Јерусалиму нису ништа ни знали о догодившој се промени с Павлом. Апостол Варнава, који је и одпре могао бити у познанству и свези с њим, и у опште као елениста, боље га је знао, представи га апостолима. У Јерусалиму је Павле преседео само 15 дана, и осем Петра од апостола је видео још само Јакова, брата

господњег и првог епископа јерусалимског (Гал. 1, 18 и др.) Остали апостоли ваљда су се били тада разишли. Будући је се Павле много препирао с еленистама т. ј. Јудејима који су грчки говорили, то су они хтели и њега, као и Стевана, да лише живота. Но Господ јави се Павлу у *виђењу* и заповеди му да се одма удали из Јерусалима (Д. апост. 22, 17 и др.). Зато је он, оставивши Јерусалим, отишао у Кесарију, добивши од *браће*¹⁾ спроводнике; а одавде преко Сирије, он је отишао у Тарс, у место свог рођења, где је и пробавио, по свој прилици неколико година, и то до 43 године (Д. ап. 9, 26—30).

3. За ово време Варнава је се усрдно занимао са распостирањем хришћанства у Антиохији, где је још одпре посејано било семе слова Божија. И почем је овде увидео да ће моћи на далеко распротрти царство божије, то отиде у Тарс, да узме за помоћника себи и Павла. Павле радо пође за њим, и радио је заједно са Варнавом читаву годину (*ἐνι αὐτόνολον*). К томе времену треба додати и она виђења, о којима је он после 14 година писао у другом послању Коринћанима (12, 2—4). Антиохија је била сада за распостранење хришћанства међу незнабошцима то исто, што је Јерусалим за распостранење хришћанства међу *Јудејима*, т. ј. средиште, из кога зраци божанствени просвећаваху таму незнабоштва. Овде су верујуће први пут незнабошци називали хришћанима (*χριστιανοί*). У време овог једногодишњег делања павловог и варнавиног у Антиохији, у Јудеји појави се страшна глад, и будући су антиохијски хришћани држали да су дужни да помогну у *телесној* невољи оном друштву, од кога су добили највећа духовна блага, зато су послали Павла и Варнаву са скупљеном помоћи к представницима цркве јерусалимске. Ово је било друго путовање, које је предузео Павле после свога обраћења и било је 44 год. (Д. апост. 11, 22—30).

¹⁾ Тако су први хришћани звали један другог. Прев.

4. После краткога бавлења у Јерусалиму, Павле и Варнава опет се врате у Антиохију и узму са собом нећака варнавиног (кол. 4, 10) *Јоана Марка*, оног истог, који је написао друго еванђеље. У антиохијској цркви било је неколико учитеља (*προφῆται καὶ δόδασχαλος*) осим Павла и Варнаве још су познати: Симеон, названи Нигер, Луције Киринеанин и Манаил. Једнога дана, пошто су свршили литургију (*λειτουργουτων αὐτων τῷ κυρίῳ*), Дух евети рекне им: *одредите ми Варнаву и Савла на дело, за које сам их и позвао*, т. ј. заповедио је да им се даде посвећење, које им је необходимо за проповедање међу незнабошцима нужно. Премда је Павле своје апостолско одређење добио не од човека, и не преко човека, но непосредно од Христа (Гал. 1, 1), и опет је имао потребу посвећења од епископа, које се посредно од Христа дарује преко полагања епископских руку. Приуговоривши се постом и молитвом, антиохијски учитељи положи на њих своје руке, и тек тада их одпуште на дело проповеди (Д. апост. 12, 28, 13, 1—3 ср. Гал. 1, 1).

(Продужиће се.)

Н А З Н А Њ Е.

Мило нам је што и овом приликом можемо саопштити нашим читаоцима прилог фонду свештеничком од свештенства округа смедеревског, — прилог, који је одица светао и пред Богом и пред људма нарочито зато, што у њему има лица, која не имају ни жене ни деце, а по овоме ни нужде да своју породицу пензијом осигуравају већ чине жртву јединствено из призрења према општој користи и напретку оне класе људи, којој они по служби својој припадају и који са тим стварно доказују од какве је потребе припомоћи тој по смрти свештеника заоставшој а ни чим неосигураној породици свештеничкој. Дао би Бог да се на овај леп пример свештенства смедеревског, нарочито г. проте Банића, који је ревнским својим настајавањем сав овај новац прикупио и конзисторији београдској већ предао, — угледају и остали поједини окрузи, који се е те стране још не одаваше!

Ево тог прилога од свештенства смедеревског округа:

1	Милутин Н. Банић, прота смедеревски	300	гр.
2	Јосиф Марковић, парох смедеревски	60	"
3	Марко Ерић, капелан протојерејски	60	"
4	Младен Видаковић капелан смедеревски	60	"
5	Алекса Радовановић, парох паланачки	180	"
6	Милош Вучићевић, парох ракиначки	60	"
7	Симеон Михаиловић, парох маркивачки	180	"
8	Стеван Поповић, парох крњевачки	120	"
9	Живоџа Јовановић, парох осипаонички	120	"
10	Ђорђе Бранковић, трговац из Крњева	30	"
11	Миленко Милутиновић, парох липски	60	"
12	Милош Илић, парох конштански	60	"
13	Михаило Радовановић, парох милошевачки	90	"
14	Сретен Михаиловић, парох радиначки	60	"
15	Гаврило Велимировић, парох лозовички	200	"
16	Милош Влаковић, парох сараорачки	60	"
17	Матеја Крупежевић, парох селевачки	120	"
18	Никола Крупежевић, парох Вел. Крсне	120	"
19	Матеја Миливојевић, парох милошевачки	60	"
20	Петар Станковић, парох баничински	60	"
21	Василвије Антић, парох в. орашки	60	"
22	Милош Цветковић, трговац из Крњева	60	"
23	Ђорђе Угодић, учитељ крњевачки	10	"
24	Антоније Ранисављевић, трг. из Крњева	10	"
25	Манојло Костић, механџија из Крњева	12	"
26	Петар Ђирковић, трг. из Крњева	10	"
27	Василвије Ранисављевић, трг. из Крњева	4	"
28	Андреја Савић, пар. цривачки	70	"
29	Милсав Божић, парох водички	120	"
30	Панта Банковић, парох азањски	120	"
31	Ђорђе Пављевић, парох кусадачки	120	"
32	Матеја Максимовић, парох ковачевачки	60	"
33	Михаило Поповић, парох ст. аџибеговачки	60	"
	Свега	2776	гр.

У Београду, 7. Маја 1870. године.

„Благо томе ко за народ живи;
Тај не може никада умрети, —
Имао се радшта и родити.“
(Горс. Венац).

Преосвештени епископ ужички г. *Јоанићује*, поред многих уредних и подашних прилога учњених у корист храмова и манастира наших, као и на школовање многе деце сирочади, — благовољно је радећи у том духу и правцу, завештати ово дана нарочитим тестаментом својим једно нарочито обилато завештање, које ће као драги камен светлити у архијепархијској круни његовој не само међу савременицима његовим, већ и у дугом и далеком потомству, — а на име: предао је управи фондова 3000 ₪ц. на чување и завештао: да се половина од тих новаца употребљава на васпитање деце сирочади у његовој фамилији, а друга половина на издавање и писање корисних књига и листова духовне садржине.

Ко познаје оне грдне трошкове, којима су према положају своје изложени наши епископи у опште, ко зна оне значајне издатке и потрошнице које је преосвештени Јанићује на разне опште корисне потребе издавао од првих дана свог епископства па до данас, тај заједно мора признати, да је овакву значајну према нашој земљи суму новаца могао уштедети преосвештени епископ Јоанићује само одвајањем од својих уста, што не неле, и у опште скромним својим животом и испосништвом. Слава му!

ЈАВНА БЛАГОДАРНОСТ.

Цркви севојичкој у окр. ужичк., имали су доброту приложити:
Обрад Аксентијевић из Севојна једно јеванђеље у вредности 180 гр. чарш.

Милован Стојић из Севојна један апостол и један октоих у вредности 240 гр. чарш.

Милан Босиљчић из Горњани један општи минеј, 120 гр.

Пелагија супр. почив. Раке из Севојна један октоих, 120 гр.

Свештенство цркве севојичке, поред благодарних молитава, које узноси Творцу за спасење и срећу ових дародатеља и њихове породице — јавно им благодари.

М. Видаковић,
М. Богдановић.